

Skade. Betydningen af den ærede Rigsdagsmands Endringsforslag er altsaa, at, hvis Ministeren kan faae Forberedelsen færdig i de 3 første Maaneder af næste Aar, saa maa han nok bruge den hele Sum, men hvis han overstrider den 31te Marts, saa maa han blot bruge de 2,000 Rbd. (J. A. Hansen: Ja!). Det er det egentlige her foreliggende Spørgsmaal, hvorom vi skulle afstemme; og til at afgjøre det, troer jeg virkelig ikke, der udfordres et meget stort Discussionsapparat.

J. A. Hansen: Det forekommer mig netop, at det, som den sidste ærede Taler yttrede, maa være en stor Opfordring for Thinget til at stemme for mit Forslag; thi saavidt jeg veed, finde Alle, at det er af megen Vigtighed, at denne Sag bliver hurtig fremmet, og at det maatte jo være en stor Spore for den ærede Minister til at fremme den hurtigt, naar han ellers ikke kunde anvende de 5000 Rbd. dertil. Jeg troer netop, at for dem, der gjøre en saa minutios Beregning, vilde det være rigtigt, at de toge et saadant Hensyn og derfor stemte for mit Forslag. Den ærede Rigsdagsmand for Beile Amts 3die Valgfreds (Lehmann) erklærede for, at det var aldeles uberettiget, naar jeg havde ytret, at det ved den foregaaende Afstemning var opnaaet, at der ikke længer var Tale om nogen Kirkeforsamling eller nogen Synode. Jeg kan kun forklare mig denne Paastand af den ærede Rigsdagsmand ved at erindre, at han ikke var tilstede her i Thinget forrige Rigsdag; thi jeg bør holde mig overbevist om, at alle de, som have med nogen Opmærksomhed fulgt Forhandlingerne her paa Rigsdagen forrige Gang, ville være enige med mig derom, at der ikke var Tale om nogen Kirkeforsamling eller Synode ved at bevilge disse 5000 Rbd: I hele Finantsudvalget var der ikke et eneste Miedlem, som vilde indlade sig paa, hvad den ærede Minister havde forlangt til en Kirkeforsamling, og det er vistnok en talende Kjendsgjerning. At en Minoritet kun indstillede 5000 Rbd. til at „forberede“ den fremtidige Kirkelovgivning, det viser jo, at den ikke vilde indrømme 5000 Rbd. til en Kirkeforsamling, og for at gjøre det saameget klarere for den ærede Rigsdagsmand behøver jeg kun at henvise til den for-

henværende Cultusministers egne Uttringer, som han maastee vil erkjende for at være berettigede, om mine ikke skulde være det. Han siger nemlig: „jeg vil villig indrømme, at der ikke kan gives en Kirkeforsamling i den Betydning, som det enkelte Steder, og vel de fleste Steder, tages, at der nemlig gives en af sin egen Ret fremgaaende Forsamling, valgt ifølge en kirkelig Bemyndigelse og en kirkelig Ret; en saadan Forsamling kan ikke gives i dette Miedlem, da den danske Kirke ikke har nogen Form for at vælge dem.“ Det er klare Ord af vedkommende Minister selv, og naar den nuværende Cultusminister nylig omtalte, at en Uttring af mig ikke skulde være rigtig, nemlig at det var urigtigt, at jeg paastod, at Ministeren gennem en saadan Foranstaltning kun vilde finde sin egen Mening om Kirken repræsenteret og ikke Kirken selv, kan jeg ogsaa med Hensyn dertil ty til den forrige Cultusminister, idet han sluttede Discussionen med de Ord: „men at han vilde bruge Pengene til at faae sammenkaldt en Forsamling, der for mig kan repræsentere den danske Folkekirke“. „For mig“, siger han, og det er udtryffeligt den samme Tanke, som jeg har udtalt, at en saadan Forsamling repræsenterer kun Kirken for vedkommende Minister, som foranlediger den valgt efter af ham selv opstillede Regler, altsaa repræsenterer Kirken, saaledes som Ministeren opfatter Kirken og de kirkelige Spørgsmaal. Det er det, jeg har paastaet, og for dette har jeg en saadan Støtte i den daværende Ministers egne Udtalelser, at jeg ikke troer at behøve at anføre Mere derfor. Naar den ærede Minister har meent, at det var en synderlig Frygt, man havde for, at en saadan Samling af Mænd bliver hørt, saa er det virkelig de ærede Ministres egen Skyld; thi det er dem, som have opvakt denne „synderlige Frygt“ (Ja!) ved at fremhæve atter og atter, at Forsamlingen skal antages at repræsentere Kirken. Naar de aldeles ikke talte om, at denne Forsamling skulde repræsentere Kirken, saa kunde der ikke være Tale om Frygt, saa kunde vi uden Frygt gaae ind paa Forslaget; men det er netop ene og alene denne de ærede Ministres Paastand, som bibringer os Frygt,